

[Gunner Baunsgaard.]
tænkning til; der må tænkes på alternative muligheder til det, vi kender.

Det skal være mit ønske, at det initiativ, som de konservative har taget for at skabe en styringsmekanisme og en planlægning på disse områder, kan føre til noget positivt.

Vi må erkende, at daginstitutioner- og plejehjemsområdet er kostbart for samfundet. Jeg erkender, at både børnene og de ældre i samfundet har krav på vores bevågenhed. Men et fortsat ressourceforbrug på de to områder kan blive hæmmende, fordi institutionerne da ekspanderer så hurtigt, at de vil tiltrække både kræfter og midler, som netop skulle anvendes på andre socialpolitiske områder også. Derved kan socialpolitikken komme til at lide skade.

Man kan godt være bekymret for, om vi investerer rigtigt, for området er kompliceret, og det er meget uigennemsigtigt. Derfor vil det bevirke, at det går ud over ressourceforbruget.

En af socialforskningsinstitutets undersøgelser har bevist, at behovet for plejehjem er stigende, jo flere plejehjem vi opfører. Det er helt afgjort, at de centralt fastsatte normer har en sammenhæng med en alt for traditionel planlægning i vort samfund. Efter nogle prognoser prøver man at beregne, f.eks. hvor mange plejehjemspladser der er brug for om 5, 10 eller 15 år. Derefter beregner man, hvor mange af f.eks. de over 65-årige der har behov for plejehjemsophold. Derudfra prøver man at opstille et behov for plejehjemspladser, og på samme måde går man frem med hensyn til børnehavpladser.

Det, man kommer til, er resultatet af en befolkningsfremskrivning, og denne form for planlægning kan have store svagheder. Det medfører nemlig, at vi ligesom river tingene ud af deres sammenhæng. Når jeg kommer til den konklusion, er det, fordi vi bruger en traditionel planlægningsteknik, som får os til at tro, at hver enkelt social- og sundhedsopgave kun kan løses på én måde. Eksempelvis kan en lang række af de forskellige hjælpeformer medvirke til løsningen af de ældres plejeproblem, omsorgs- og trivselsproblem. Jeg tænker her på plejehjem, pensionistboliger, dagcentre, kollektivhuse, langtidsmedicinske afdelinger, forskellige former for bistand i hjemmet, bistand til

familier, som hjælper de gamle, aflastningshjælp og madudbringning. Jeg må også lige nævne, at hr. Dahlggaard i sidste samling under forslaget 1. behandling nævnte udannelsen af hjemmehjælpere og husmoder-afløsere. Netop på dette område kan vi ved god tilrettelæggelse og med gode hjælpere være med til at udskyde et plejehjemsbehov i både tre og fire år.

Disse mange forskellige hjælpeformer må vi spille på. Både økonomisk og menneskeligt opnår man mest ved at løse hver enkelt opgave hensigtsmæssigt, samtidig med at det kan ske med den mindst mulige indsats af ressourcer. Jeg er tilhænger af, at disse opgaver lægges ud til kommunerne. De løses bedst ved et lokalt kendskab. Jeg har lige nævnt, at en virkelig balance når vi ved at styrke den amtskommunale indflydelse på planlægningen mellem primærkommunerne og de centrale organer.

Jeg synes lige, man kan nævne i den forbindelse, at nogle selskaber ude omkring i landet har store forretningsmæssige interesser i plejehjemsbyggeri og -drift, og også disse ting må nok tages op til en drøftelse. Kun amtskommunerne kan vurdere, f.eks. hvor mange plejehjemskrævende patienter man har i sygehussengene. Skulle der næsten ingen være, så er det i kraft af, at man har et veludbygget plejehjemsapparat, og det gør ikke noget, om der er lidt rigeligt med plejehjemspladser. Jeg går ind for, at kommunerne får opgaver og beføjelser — med den tilføjelse, at amterne må med ind i den koordinerende planlægning.

Vi er helt indstillet på, at problemerne omkring standarder og normer skal tages op til drøftelse. Vi kan fra det radikale venstre støtte forslaget og deltager med glæde i et udvalgsarbejde.

Kurt Brauer: Den administrative tanke, som ligger bag forslaget, er efter socialistisk folkepartis opfattelse god, og det skulle glæde mig, om forslaget kan provokere tinget og regeringen til at skaffe os en løsning på de meget væsentlige problemer, som rejses i forslaget og i forslagets bemærkninger.

Der er politik i denne sag, der er gennemførlig politik i denne sag, og det er da også mit indtryk, at hverken økonomi- og budgetministeren eller socialministeren stillet over for den politiske realisme, som forsla-